

B. Opera. Opera nam zadnji čas ni prinesla nobene novitete, a bili smo skoro veseli, da je ni. Kajti oper kakor „Trubadur“ in „Karmen“ pogreša človek, ako jih ni dolgo čul, in hvaležni smo bili torej intendanci našega gledišča, da ju je spravila zopet na oder. Pelj so „Trubadurja“ dne 27. januarja ter 7. in 14. februarja, „Karmen“ pa dne 10. in 16. februarja. Dne 14. in 16. februarja je nastopil kot gost v vlogi Trubadurja, oziroma Joséja tenor bivše zagrebške opere, gospod Ernesto vitez Camarotta, ter nam naklonil dva krasna, nepozabna večera. Camarotta ni samo pevec, ki disponira z imenitnim glasom, temveč tudi pravi umetnik, ki se zaveda vsekdar, da grlo ni namen, temveč sredstvo! Žal, da je nastopil samo dvakrat in da ga nismo čuli še tretjič!

Dne 29. januarja se je pela sedmič opereta „Dijak prosjak“, a na Svečnico četrtič opera „Mignon“.

Dr. Fr. Zbašnik.

M. Gorkij najame v zvezi z več drugimi pisatelji in bogataši to leto eno iz zasebnih gledišč v Peterburgu, kjer misli predstavljati v umetniškem oziru najdovršnejše drame starih in modernih svetovnih pisateljev.

Med revijami

Anton Aškerc pred rusko kritiko. „Slavjanskija Izvēstija“, ki jih izdaje peterburško „Slavjansko blagotvornično občestvo“, so v svoji novembrski številki prinesla znamenito razpravo o značaju in pomenu Aškercve poezije iz peresa Andreja Sirotinina. Razprava prča, da je bil Sirotinin sam že v Ljubljani, in z dojmi o našem belem mestu ob Ljublanici počenja svoj spis.

„Prijetno je, po nenarodnem in tujem nam Dunaju se videti sredi bližnjih, četudi neznanih ljudi. Prijetno je, se izprehoditi po teh tihih ulicah, kjer se okrog nas sliši slovanska beseda, kjer z javnega trga gleda na nas pevec ‚osvobojene Ilirije‘, Vodnik . . . in se na vsakem oglu vidijo napisi in imena, ki spominjajo literarnih slovenskih delavcev“ . . . Posebe naglašja „Narodno kavarno“: „Tam vidite celo kopo vseh mogočih slovanskih novin. Tam je naša ‚Njiva‘ in ‚Slavjansky Věk‘ in ‚Novoje Vremja‘ leži mirno poleg ‚Peterburških Vedomosti‘, tam češki ‚Narodni Listy‘, hrvatski ‚Obzor‘ in srbska izdanja — tam slovanski duh in čutite se doma“. Omenja hiše dr. Jenka, posebno pa dekliško osemrazrednico pri Sv. Jakobu z napisi.

Nato preide k svoji temi, k vprašanju, na kakih občeloških osnovah počiva Aškercovo vseslovansko čuvstvovanje. Aškerc je „po Kollárju naš prvi vseslovanski pesnik“, humanist, ki veruje v človeka, v njega svetlo in plemenito naravo . . . „Mnogo njegovih umotvorov, posvečenih raznim vejam slovanskega plemena, prča, da z ozirom na druge Slované pri njem ni besed: oni in mi!“ To je jedro drugega poglavja.

A sedaj pride tretje poglavje s temo: „Aškerc je pesnik vseslovanski, zato ker je — humanist. Toda na kaki podlagi sloni njegov humanizem? V čigavem imenu tako goreče propoveduje ljubezen ljudi do bratov-ljudi? Zakaj sem dolžan smatrati za brata kateregakoli Kitajca ali Židova? Ljudje — bratje. Prav! A bratje morejo biti le tedaj, če jim je vsem en oče. Podrežite mistični koren ljubezni k ljudem in vsa zgradba človeškega edinstva se poruši . . . Brez verske osnove more biti le ideja borbe za življenje in smrt . . . a ne ideja soglasja. Tu se odkriva slabo mesto